

अथ त्रयोदशोऽनुवाकः ।

अथ त्रयोदशानुवाकमाह । “प्रतिश्रुक्ताया ऋतुलम् । घोषाय भषम् । अन्ताय वज्रवादिनं । अनन्ताय मूकम् । महसे वीणावादम् । क्रोशाय तूणवधम् । आक्रन्दाय दुन्दुभ्याघातं । अवरस्वराय शंखधम् । ऋभुभ्योऽजिनसन्धायम् । साध्येभ्यश्चर्माम्याम्” [१२] इति । ‘प्रतिश्रुक्तायै’ प्रतिध्वन्यभिमानिन्यै, ‘ऋतुलं’ देशराजवार्त्ताकथनशीलं । ‘घोषाय’ ध्वन्यभिमानिने, ‘भषं’ असम्बद्धप्रस्तापिनं । ‘अन्ताय’ अन्तवच्छब्दाभिमानिने, ‘वज्रवादिनं’ अधिकभाषणकुशलं । ‘अनन्ताय’ अपर्यवसितशब्दाभिमानिने, ‘मूकं’ वाग्व्यवहाररहितं । ‘महसे’ महाशब्दाभिमानिने, ‘वीणावादं’ वीणावादने कुशलं । ‘क्रोशाय’ कूजितशब्दाभिमानिने, ‘तूणवधं’ वेणुं वादयन्तं । ‘आक्रन्दाय’ समन्ताद्घोषणाभिमानिने, ‘दुन्दुभ्याघातं’ भेर्या वादयितारं । ‘अवरस्वराय’ हीनोत्तमशब्दाभिमानिने, ‘शंखधम्’ शङ्खस्य धातारं । ‘ऋतुभ्यः’ कालसन्धानहेतुभ्यो देवविशेषेभ्यः, ‘अजिनसन्धानं’ चर्मचौरसन्धानजीविनं । ‘साध्येभ्यः’ कालषाड्गुण्यहेतुभ्यो देवविशेषेभ्यः, ‘चर्माम्यां’ वीणादिप्रहारनिवारकचर्मनिर्मातारं ॥

इति त्रयोदशोऽनुवाकः ।

अथ चतुर्दशोऽनुवाकः ।

अथ चतुर्दशानुवाकमाह । “बीभत्सायै पौल्कसम् । भूत्यै जागरणम् । अभूत्यै स्वपनम् । तुलायै वाणिजम । वर्षाय